

(Priloga Vrtecu.)

Št. 9. Ljubljana, dne 1. septembra 1904. XII. tečaj.

Leni Janko.

Rano se v poljani
Rožice vzbudijo
In v poletno jutro
Sladko zadehtijo.

Rano se zbudijo
V tihem logu ptičke,
Pesmice žgolijo,
Da zvené čez gričke.

Rano vsa narava
V zlatem jutru vstane,
Le naš Janko se iz
Posteljice ne gane . . .

Aj, ti leni Janko,
Veš, kaj tebe čaka?
— Palica beraška
Janka — siromaka . . .

Semjonov.

Ljubezen . . .

Tamkaj v koči, borni koči
Stara mati se solzi,
Tam v tujini, tam v tujini
Sinek njen živi.

Da bi ga objela enkrat,
Rada bi pustila svet . . .
Ah, povrni, dragi sinek,
K mamici se spet!

Zvonimir.

Vpričo Boga!

7. Hipne molitvice.

c) V raznih krajih.

Posamezne stvari na svetu nam ne smejo biti v zmotnjava, da bi nas odvrčevale od misli na Boga, marveč tako jih moramo opazovati, da nas bodo še krepko spominjale na pričujočnost božjo, da nam bodo takorekoč lestvice, po katerih se bode povzdigoval naš duh proti Bogu. Saj nam vsaka stvarca tako jasno in prepričevalno oznanja moč, modrost, lepoto in dobrotljivost božjo, da vsakdo lahko razume, če le hoče poslušati in opazovati. Zato je rekel sv. Avguštin: „Nebo in zemlja in vse, kar imata, mi pravi, da naj Te ljubim.“ Zdelo se mu je, kakor da mu hribje in doline, travniki in gozdi, studenci in potoki in velike vode, rastline in živali — vse stvari glasno kličejo: „Avguštin, ljubi vendar veličastnega Gospoda, ki nas je ustvaril!“ Blažena služabnica Armela je večkrat rekla: „O ljubezen božja, kako znaš nadomestovati mojo nevednost! Uboga dekla sem, ki ne znam ne brati, ne pisati, pa v svojih stvareh mi kažeš tolike črke, da mi je treba le pogledati, in učim se, kako si ljubezniv.“ In sv. Alfonz Ligvorij nas opominja, naj bi vsakdo izmed nas navdušeno klical: „O kako lepe stvari so pač na zemlji, ki jih je Bog ustvaril zame, da bi ga ljubil! In kako še vse drugačne radosti ima pripravljene zame v nebesih!“

Na vrtu in travniku, na polju in v gozdu.
Bogoljuben človek nahaja tu stotero priložnosti, da svoje srce povzdiguje od vidnih reči do nevidnega Stvarnika, od zemeljskih misli do nebeških želj. S cveticami, drevjem in drugim rastlinstvom se preprosto pogovarja, kakor da bi ga mogle slišati in razumeti. Prosi jih, da naj mesto njega slavijo Boga, naj mu darujejo svojo krasoto in vonjavo. V pomladi ga spominjajo nebeške lepote, češ: če je že tukaj na zemlji tako lepo in prijetno, kako krasno bode šele v nebeškem raju. Po letu in v jeseni ga obilni pridelki in

sadovi spominjajo neskončne dobrotljivosti božje in ga vzdobujajo k hvaležnosti. Pozimi, ko je vse golo, prazno in zapuščeno ter hladno in mrzlo, ga nekak strah navdaja, ker se mu zdi, da mu očita vse naokrog, zakaj je tudi njegovo srce tako mlačno ali celo mrzlo ter tako prazno dobrih del in lepih čednosti.

Sv. Bazilij je ogledoval lepo vrtnico in vzdihnil: „Lepa je vrtnica, pa navdaja me z veliko žalostjo, ker me spominja greha, zaradi katerega je bila zemlja prekleta, da mora roditi trnje.“ — Nekdo je opazoval solnčnico ter vzdihnil: „Kedaj se bo zgodilo, o Bog, da se bo obračala moja duša tja, kamor jo vleče tvoja volja?“ in ko je gledal cvetlice mačeh, ki so lepe za oko, pa brez vonja, je rekel: „Glej, take-le so moje misli; lepe po besedi, a brez uspeha in dejanja!“ Nekdo drugi je videl drevesa v cvetju, pa je vzdihnil: „Zakaj sem jaz sam brez cvetja v vrtu svete cerkve?“ — O nekem bogoljubnem služabniku Božjem se bere, da je gredé po travniku s šibico udarjal po cvetkah in rastlinah ter klical: „Molčite in nikar mi ne očitajte nehvaležnosti do Boga; umem vas, le molčite, je dovolj!“ — Ako je vzela sv. Marija Magdalena Paciška cvetlico ali kako sadje v roko, je obudila hvaležno ljubezen do Boga ter rekla: „Tako je torej Bog od vekomaj mislil na to, ter ustvaril ta sad, to cvetlico, da bi mi dal dokaz svoje ljubezni!“

Posnemaj take zglede, katerim še sam lahko pri-deneš marsikaj. Ko na primer zagledaš ponižno vijolico, vzdihni k Bogu, da naj ti vsadi pohlevno ponižnost v srce; ako opaziš belo lilijo ali druge bele cvetke, prosi ga, naj ti neomadeževano ohrani belo obleko nedolžnosti; ko uzreš ljubko šmarnico, spomni se svoje nebeške matere Marije, pristrčno jo pozdravi in se ji detinsko priporočaj! — Cvetje sploh, ki tako naglo odcvete, naj te opozarja na to, kako hitro mine človeško življenje. Svet ti ponuja minljivih vencev, Bog pa je pripravil neminljivih svojim izvoljencem. Glej, kako rahla sapica maje liste na drevju in travnate bilke, kako veter pripogiblje vrhove, ter reci sam sebi: „Zakaj sem pa jaz tako neobčutljiv za navdihovanje sv. Duha in se ustavljam

milosti 'božji.' Ko si ogleduješ sadna drevesa, polna ali prazna, spominjaj se resnih besedi Jezusovih: „Vsako drevo, ki ne rodi dobrega sadu, bo posekano in v ogenj vrženo“ itd.

Ob vodi. Nekoč je sv. Frančiška klečé molila poleg prijaznega potočka in je v zamaknjenju večkrat tiho ponavljala te-le besede: „Milost mojega Boga teče enako rahlo in prijetno, kakor ta-le mali potoček.“ Ko je neka pobožna duša zvečer gledala v potok in v njem videla odsevani svitle zvezde jasnega neba, je rekla: „Kakor se kažejo zvezde na zemlji v potoku, enako se kažejo ljudje v nebesih v živem studencu božje ljubezni.“

Voda te spominja onega srečnega dne, ko si bil krščen. Kako je bila takrat lepa tvoja duša; kako si bil srečen! Kako pa je zdaj? Kako si ohranil milosti sv. krsta? Zahvali Boga, da si kristjan. Prosi ga, da naj te očisti vseh napak. Obudi hrepenenje po Jezusu, kakor jelen koprne po studenčnici . . .

V bližini gore ali hriba. Ko se ozreš na goro, se spomni Oljske gore, Golgote in gore Tabor. — Trdna vera prestavlja gore; prosi Jezusa, naj ti pomnoži vero. — Reci, da bi rad stopil na vrh gore in glasno klical na vse strani: „Ljubimo Boga, ljubimo Boga, ki nas je tako zelo ljubil! Ljubimo Marijo, ki je naša premila Mati!“ — Vsaka gora naj te opomni nebeških višav, kamor dospè le nedolžni ali pravi izpokornik.

Kadar si **na cesti ali na poti**, se poprašaj, kako si že napredoval v čednostih in krščanski popolnosti. Reci: „Gospod, ti si z menoj, vodi moje stopinje, da pojdem, kamor ti hočeš. Gospod, podaj mi roko, da bom vedno hodil po pravi poti! Odstrani kamenje izpred mojih nog, t. j. odvrni grešne nevarnosti, da se ne spodtaknem in ne padem!“ Prosi, da naj bi omečil kamenita srca trdovratnim grešnikom. Prah naj te spominja množice malih grehov in napak; napravi primerno prošnjo za odstranjenje. — Ne pozabi, da te spremlja tvoj angel varih; tudi njemu reci kako primerno in spoštljivo besedo. Ako te je hoja

utrudila, spominjaj se Jezusovega zadnjega pota na goro Kalvarijo, za dušo pa prosi stanovitnosti na ozki in strmi poti, ki pelje v nebesa.

V družini. Pomisli, kako častitljiv je vsak človek, ker je podoba božja, otrok božji. — Kadar pozdravljaš koga, pozdravi tudi njegovega angela varuha. Ako slišiš kako grešno besedo, prosi na tihem Boga odpuščenja. Ako je pa tebe kdo razžalil, odpusti takoj iz ljubezni do krotko trpečega Jezusa; morda je težko, a vеди, da je tako pripustil dobrotljivi Oče nebeški, saj si pač še stokrat hujše zaslužil s svojimi grehi. Zlasti v družini ne pozabi, da Bog vidi in sliši vse. Sploh pa se nikar ne navezuj na družino; ljubi Jezus je ljubil samoto in je ostal do tridesetega leta v samoti.

Pri živalih. Tudi ljube živalice mnogovrstno spominjajo dobrega človeka na Boga in božje reči. Prelepo piše o tem sv. Alfonz Ligvorij: „Morda se pelješ s konji; reci tedaj sam sebi: „Glej, kako se trudijo nedolžne živali, da ti ustrežejo; kako se pa jaz potrudim, da bi služil Bogu in bil njemu všeč.“ Ako vidiš psička, ki je za uboren košček kruha tako zvest svojemu gospodarju, pomisli, kako zelo si dolžan zvest biti Bogu, ki te je ustvaril, ki te ohranjuje, skrbi za tvoje potrebe in te obsipa z dobrotami. Kedar slišiš ptičje petje, govori: Ali slišiš, duša moja, kako te male živalce slavijo mojega Stvarnika? Kaj pa ti delaš? Ali ga tudi hvališ z dejanjem ljubezni? Ako pa slišiš petelina peti tedaj pa se spomni, da si tudi ti že, kot nekdanj sv. Peter, zatajil svojega Boga, in zopet se skesaj in razjoči!“

Če je blažena Armela videla krotka in mirna jagnjeta, je takoj mislila na najkrotkejšo Jagnje božje, ki je bilo umorjeno za naše grehe. — Nekdo je ob pogledu na piščeta pod perutmi skrbne koklje rekel: „Gospod, ohrani nas v senci svojih peruti!“ — Salamona je mravlja spominjala pridnosti; vzdihni tudi ti, kadar vidiš mravljo: „Oh, zakaj nisem jaz tako priden in goreč v službi božji?“ — Ko vidiš pajka, kako zapleta muhe v svoje mreže, spomni se dušnih sovražnikov in nujno prosi Boga, naj te varuje. Še

nujneje kliči, ako vidiš kačo. Tudi mušice in veše, ki silijo proti luči in ognju, naj ti bodo resno svarilo! — Kadar vidiš čredo s pastirjem, spominjaj se najboljšega Pastirja nebeškega in obljubi mu, da hočeš biti njegova dobra ovčica, da se kdaj zadnji dan veselo postaviš na njegovo desnico. Ako se dajo brezumne živali tako voditi človeku, zakaj bi se pa človek ne dal voditi nebeškemu Voditelju? — Premisli vso množico raznovrstnih živali po vesoljnem svetu; glej, vsem daje ljubi Bog potrebne hrane. O, poveličuj ga! Zaupaj nanj!

Ob loncu.

Črni lonček, črni lonček,
Mili lonček moj,
Le pri miru na ognjišču
Med plamenom stoj!

Saj se v tebi kuha dobra
Mlečna kašica,
Mlečna kaša, mlečna kaša,
Moja pašica.

Črni lonček, mili lonček,
Hitro mi zavri,
Hitro, hitro — oj, da mene
Glad ne umori . . .

Gradiški.

Bajka o pajku.

Mrežico napredel
Pajek je na steni . . .
— „Muha, veš li, kaj ta
Mrežica pomeni?“

Muha pajka v mreži
Vprašat je hitela,
Bilo ni drugače:
V mrežo se je vjela . . .

— „Hm! pa res ne vem še,
Vprašala bom pajka.“
Menda je resnica,
In ne prazna bajka:

Brcala z nogami,
Jokala je milo,
Pajek pa na steni
Je imel kosilo . . .

Sokolov.

Letošnje počitnice.

Bil sem na počitnicah v prijazni vasi na Notranjskem. Vas sama leži v ravnini, okroginkrog pa so visoki griči.

Nekega dne je došlo poročilo da pridejo vojaki. Občinski sluga Janez je naznanjal to novico od hiše do hiše ter pripravljaj stanovanja za vojake. Precej tretji dan po tej novici pa spet naznanilo, da pridejo drugi dan zjutraj ob sedmih. Na vse zgodaj zjutraj je bilo pokoncu vse, staro in mlado, ter je čakalo vojake. Točno ob 7. prikorakajo. Na čelu major. Župan ga uljudno pozdravi ter mu naznani, da so pripravljena za vojake stanovanja. Pa se obrne major ter ukaže vojakom, da naj se ustavijo. Potem jih oddeli ter jim ukaže, da naj se razidejo vsak na odločeno mu bivališče. Opoldan so si kuhali vojaki sami. Ravnotako tudi zvečer. Popoldan so se zopet zbrali. Postavili so se namreč v vrsto, da jim predstojnik prebere povelje. Potem so naredili nekaj vaj ter so odkorakali spet na svoj dom. Drugo jutro ob petih je bil naznanjen odhod. Zopet se je zbralo vse polno ljudi, da bi videli še enkrat vojake. Po odhodu vojakov smo se zbrali pa otroci ter se zmenili, da se gremo tudi mi igrat vojake. Vsak si je pripravil leseno puško, sablo in papirnato čako. Popoldan smo se zbrali na igrišču ter se postavili v vrste. Županov Ivan je prijezdnil na malem poniju. Bil je izbran za poveljnika. Lepo razvrščeni odkorakamo v gozd. Tam so bile naše vojaške vaje. Ko smo se naveličali, hajdi spet domov. Sredi vasi se postavimo, da ljudem pokažemo, kaj znamo. Potem se razidemo vsak na svoj dom. Tako se je godilo dannadan do konca počitnic.

Bili so lepi dnevi. A bolj koristni so dnevi resnobnega učenja. Vse ob svojem času.

M. P.

Petje.

(K sliki.)

Rad primerjam otroke veselim ptičkom. Pa zakaj? Ker je njih vedenje v več rečeh tako slično ptičjemu. A zopet vprašate: Kaj pa delajo ptički, da so jim tako podobni otroci? No, to-le jim je poglavitno opravilo: Zgodaj gredo spat in vso noč dobro spé, pa še po dnevi radi za nekaj časa zamižikajo med gostim vejevjem; sicer pa pridno skačejo in letajo, kar nič ne morejo biti pri miru. Jako skrbni so za svoj želodček in radi zobljejo, kjer se jim nudi prilika; zaprti pa ne marajo biti, marveč ljubijo prostost itd.

Slično otroci: radi spankčajo, radi skačejo in tekajo, ali kakor sami pravijo, „letajo“, dasi nimajo perutnic. Mirno sedeti jim je največja pokora, nad vse pa jim je ljuba prostost. V očenašu jim je menda najbolj všeč četrta prošnja: „Daj nam danes naš vsakdanji kruh.“ Ker pa že zdavno vedó, da nam ljubi Bog ne daje kar naravnost iz nebes potrebnega živeža, zato tako radi in pogostoma ponavljajo to prošnjo v nekoliko izpremenjeni obliki pri svoji dragi mamici. Kaj ne, saj me razumete, kaj hočem reči? I kajpak: tam, kjer je poskrbljeno, da morete jesti — večkrat, pa kaj dobrega, tam se vam zde najprijetnejši kraji.

Poglavitna reč je pa vendarle ptičkom, vsaj onim, ki se zovejo „ptice pevke“, veselo popevanje. Ves ljubi dan, zlasti pa zjutraj, jo tako ljubko drobijo po gozdih, logih in vrtovih, da jim moramo biti ljudje naravnost — hvaležni za take koncerte.

Nič se ne jezim, da posnemate vesele ptičke, da tudi radi skačete in „letate“ — seveda vse v pravem redu in pravi meri, kakor opazujemo tudi pri ptičkih. No, iz srca vam privoščim tiste dobrine, ki jih dobivate iz mamine roke za med zobe. Posebno pa želim, da bi ljube ptičke posnemali tudi v veselem popevanju. Zato rad slišim sporočilo, da v šoli s posebnim veseljem pričakujete pevske ure. Upam, da tudi vi tako

veselo in navdušeno prepevate, kakor pevska družba tam-le na sliki.

Lep dar božji je zmožnost za petje: dober glas in posluh. Darove božje je pa treba prav rabiti. Kakor človek ne sme nikdar zlorabiti jezika z napačnim govorjenjem, enako tudi ne sme nikdar Boga žaliti z grešnim petjem.

Najbolj zaslužno je bogoljubno petje, popevanje svetih pesmi, zlasti Marijinih, ki so slovenskemu narodu tako zelo priljubljene. Tudi pevanje poštenih kratkočasnic je dovoljeno in plemenito razveseljevanje. Prepovedane so le nedostojne, pohujšljive pesmi.

Skrbite pa tudi za to, da si ohranite lep glas. Za ohranitev čvrstega in lepega glasu so pa ista pravila, kakor za ohranjenje zdravja sploh. Zmerno in trezno, čednostno in nedolžno veselo življenje (tako sodijo tudi doktorji) najbolj ohranjuje in utrjuje zdravje in torej tudi lep glas. Takim je pa še obljubljeno, da bodo tudi v nebesih prepevali pesem, katere drugi ne znajo peti.

„Internus.“

Pastir.

Lepšega na svetu ni,
Kot na čredo belo
V tihem logu paziti,
Peti vmes veselo.

Čreda v gaju pase se,
A pastirčki mladi
Ogenj si zakurijo
Zunaj na livadi.

Slednji v torbi kaj ima —
Vsaj krompirjev dvoje;
Kadar zadiši okrog,
Družba vsa zapoje.

Kadar noč se naredi,
Gre domov spet čreda:
Hej, pastir se ne boji
Volka ne medveda!

Slavko Slavič.

Sirota.

(Spisal V. Kosmak. Preložil Jožef Gruden.)

ólnce je stopilo iznad črnega lesa, kakor na-
deja iz otožne duše.

Na temnomodrem večernem nebu je
stal veliki mesec, bled kakor angel smrti,
žalosten kakor spomin na izgubljeno srečo.

Šel sem po cesti ter žalosten zrl k otožni
senci bledega meseca. Moj Bog! Da ta mesec,
ta žalost še podnevi gleda z neba dol na
človeka. Jeseni in lipe po cesti so se majale
in se tresle, kakor bi žalovale. K nogam mi je pal
rumen list kakor ovela solza.

Bilo mi je čudno pri srcu. Prišel sem k vasi, pred
katere se je razprostiralo pokopališče, obzidano z
belim zidom. Okrog pokopališča so se vzpenjali mo-
gočni kostanji. Sedel sem na travnik poleg rumenega
lista, oprl kukalo ob drevo, zažvižgal svojemu psu
Perunu ter vzel v roke čagan (t. j. palico, ki je obenem
piščal). Perun je legel k mojim nogam, otresal glavo,
kakor bi se čudil, zakaj sem tako otožen. Pritisnil sem
čagan k ustom in začel piskati:

Šla deva na travnik,
Na loke zelene;
Ni trave našela
Vsled rose studene.
Tam šipek je našla
In cvetek na šipku.

„Dragi moj cvet,
Jaz te utrgam.“

Ne trgaj me v mrazu
Ko cvetje mineva;
Ne trgaj v vročini,
Ko suše medleva.
Me trgaj sred maja,
Ko cvet se pomlaja.

Naenkrat Perun vzdigne glavo ter zarenči. Po-
gledam, kaj je? Na cesti je stala petletna deklica. Imela

je kostanjeve lase, vse skodrane, in obrazek kakor živa pomlad. Motrila me je z velikimi modrimi očmi, tako jasnimi, kakor bi jih bila ukradla z neba.

Poslušala je moje piskanje. Ko pa je videla, da jo gledam, se je ustrašila ter zbežala naprej k pokopališču. Zrl sem za njo. Bilo je dražestno dete; imelo je novo krilce. Na pokopališču so bila vrata narejena iz črnih latev. Deklica se je oprla obnje, potolkla na latve ter zaklicala: „Mamica, mamica, pogledjte me; novo obleko imam!“

Nikakega odgovora.

„No, mamica, pridite vendar sem in pogledjte, kakšno krilce imam!“

Zopet tiho. Le velik rumen list je pal k mojim nogam. — Deklica je malo počakala, pa spet začela tolči na vrata z obema ročicama: „Mamica, ali me nimate več radi, da ne pridete?“

Spet vse tiho.

Kostanj nad menoj se je stresal in švrljuga je žalostno začivkala na zidu.

Deklica je začela plakati, zakrila si obrazek z ročicama ter ihté šla mimo mene v vas.

Meni se je v srce smilila.

„Deklica“, sem ji zaklical, „zakaj jokaš?“

Pogledala me je in se obotavlja ustavila.

„No, ne boj se me, dušica“, sem se ji dobrikal, „pojdi sem, dam ti podobico. Povej, kako ti je ime?“

Vzel sem iz žepa podobico ter jo pokazal deklici. Počasi se mi je približala.

„No, povej, kako ti je ime, revica!“

Deklica je zašepetala: „Maruška.“

„Zakaj pa jokaš?“

„Ker ni hotela mamica priti pogledat, da imam novo krilce.“

„Kje pa je mamica?“

„Tam na pokopališču spi.“

Obrnil sem se strani, da bi prikril svojo boleost. Potem sem prijel deklico za roko ter jo pobožal po obrazku. Držala je mojo podobico v roki ter me zaupljivo gledala.

„Doma nimaš mamice?“

„Imam drugo, ali ta me je bila natepla. Zato sem zbežala k babici, ki mi je dala to novo krilce.“

„Pa si šla mamici pokazat, je-li?“

„Da, babica mi je rekla, da mama tukaj spi. A mamica noče priti in me noče pogledati.“

Deklica jame zopet plakati ter si zakrije oči z ročicami.

S kostanja je padal list za listom, eden rumen, drugi rdeč in drugi zopet od slane opaljen in ovel. A na nebu je še stala bledega meseca senca kakor spomin na uvelo srečo v žalostnem človeškem srcu.

Moj mili Bog! Zakaj je ta naša pomlad tako kratka, a ta jesen, to umiranje, ta žalost, tako dolga? In zakaj že to človeške popje, zakaj že tudi to dete mora izkusiti, preden mu je vzcvetel maj, žalostno in uvelo jeseň? Zakaj mora zaman iskati matere na pokopališču? Moj Stvarnik! Ti veš, zakaj; mi ljudje ne umemo tega.

Šiba.

Šiba, šiba,
Huda zver,
Hujše najti
Ni nikjer.

Zvezde svetle
So solzé,
Ki v očeh se
Mi blesté.

Ko po hlačah
Šviga mi,
Zvezde svetle
Vžiga mi.

Ko pa zrastem,
Bom vesel,
Da sem pesem
Šibi pel.

Gradiški.

Gozdarjevega Ivančka izlet.

o je bilo že pred davnim časom.

Jesensko solnce je plulo nad zemljo in jo obsevalo.

Kraj gozda se je igral pred gozdarjevo kočo sedemleten deček. Bil je gozdarjev Ivanček. Kopal je vodnjak in nosil vanj vodo iz bližnjega kala. S prtenimi hlačicami je neprestano drsal po pesku. Gotovo bi jih bil že izgubil, da mu jih ni držal na njem usnjen oprtnik, na katerega je bil pa nejevoljen, ker ga je moral vedno popravljati. Včasih se mu je odtrgal še gumb. Ali Ivanček si je vedel pomagati. Gumb je nadomeščal drenov klinček. In potem je kopal dalje. Tako urno in pridno se je vrtel pri svojem delu, da so mu kapale znojne kaplje raz razkuštrane lase in neumito čelo na umazano srajco ali pa celo v tisti vodnjak.

„E, nič več se ne bom trudil. V gozd pojdem. Tam je prijetno!“

Smuk! In že je hitel po znani stezi v gozd.

Zadnje ptičje petje mu je donelo na uho. Smreke in jelke so se gugale. Prijeten vetrič jih je zibal. Tudi z Ivančkovimi kodri se je poigraval nagajivi jug. Srake in šoje so se neprijazno drle na bukovih vršičih, raz katere je polagoma padalo orumenelo listje. Tisto svežost je izgubil gozd, ki jo ima spomladi in poleti. Žalostno lice je kazal, in zdelo se ti je, da plaka nad svojo izgubljenost, zeleno odejo in nad odhodom krlatih pevcev. Še od zadnjega dežja narasli potok ni hitel tako prijazno šumljaje v dolino v naročaj mogočni reki.

Ivanček je spel vedno dalje.

Solnce je že zašlo, mrak je legal na zemljo. Sem od starca Nanosa so se jele spuščati teme in zavijati hrib in dol.

„Truden sem. Nazaj moram!“

Tam v meji je zaskovikala sova. Ali Ivanček ni mogel najti pravega pota domov. Zašel je. Prepozno se je jel vračati.

Ivanček začuje lajanje lisjaka. Prevzame ga groza... Pogum mu zleze v pete...

„Ojej, ojej!“

Začel je pretakati solze. Debele jagode so kapljale na zemljo.

„Ata, mama!“ je jel klicati.

Toda mesto ata se prikaže mesarskemu psu podobna žival. Bil je volk. Ivanček ga ni videl še nikoli. Ker so mu pa oče večkrat pripovedovali o tej zveri, je takoj uganil, kaj ima pred seboj.

„Ata, volk, ata! Volk me bo! Ah, kako me gleda!“ je obupno klical.

Pumf! — Volk se je zgrudil zadet od ostre krogle.

Oče gozdar je čul klic svojega otroka, prihitel na mesto in ga rešil preteče smrti.

Ivo.

Volk in lev.

(Basen.)

Pod zeleno palmo je sedel lev in prežal, da bi kaj ujel. Zagleda ovco, jo ugrabi in zadavi.

Jedva jo začne dreti, že pride volk in mu reče: „Jako si nespameten! Ti krotiš glad z mršavo ovco, a v oni-le goščavi se tvoj brat masti z govedino.“

Lev se zahvali volku za novico, pusti ovco in gre iskat brata. Ko se pa oddalji, zagradi volk ovco in jo odnese.

Ko je prišel lev na mesto, kamor mu je velel volk, ni našel ničesar. Šel je torej po ovco, a ni je našel več.

Kdor preveč želi, nič ne dobi.

Fr. Brzin.

Mucka.

„Cingerle - cink . . .“
Mucki na vratu
Zvonček zvoní . . .

Ej, te miške!
Mucke so se bale,
Pa na vrat so ji
Zvonček privezale.

In ko miške slišijo
„Cingerle - cink“,
V luknjo zbežijo,
V luknjici sladko
Se ji smejijo . . .

Mucka pa teka
Tožno po izbi —
„Cingerle - cink . . .“

Zvonimir.

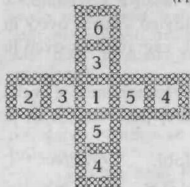
Kratkočasnica.

Povabljenec se je že dobro nakosil, kar pridejo še njemu tolikanj vsečne klobase na mizo. V zadregi reče prijatelju, ki ga je bil povabil: „Ti, kaj ne, da je vseeno, kje da načnemo klobaso?“ — „O seveda, načni, kjer se ti ljubi.“ — „Prosim, bodi tako prijazen in daj mi košček popirja, da jo zavijem in denem v žep ter načnem doma!“

J. K.

Zastavica.

(Priobčil „Internus“.)

Kako se naredi zlato iz blata, in blato iz zlata, lahko izveš, ako v predalčkih primerno zamenjaš številke s črkami.

(Rešitev in imena rešilcev prih.)